

3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasady lojalnej współpracy przewidzianej w art. 4 ust. 3 TUE oraz zasady równowagi międzyinstytucjonalnej określonej w art. 13 ust. 2 TUE, ponieważ Komisja nie uwzględniła konkluzji Rady z dnia 10 grudnia 2010 r. „Ramy działania w państwach członkowskich Unii Europejskiej w zakresie gier losowych i zakładów” (dokument 16884/10).
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia zasady lojalnej współpracy określonej w art. 4 ust. 3 TUE w stosunku do państw członkowskich.
5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 13 ust. 3 TUE oraz art. 288 TFUE i 289 TFUE, ponieważ zaskarżony akt stanowi w rzeczywistości ukrytą dyrektywę. Strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła ponadto art. 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ponieważ ograniczenie zagwarantowanej w art. 11 karty wolności wypowiedzi i informacji nie zostało wprowadzone w drodze ustawy.

Skarga wniesiona w dniu 14 października 2014 r. – Aalberts Industries przeciwko Komisji Europejskiej i Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa T-725/14)

(2014/C 431/67)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Aalberts Industries NV (Utrecht, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci R. Wesseling i M. Tuurenhout)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Unii Europejskiej reprezentowanej przez Trybunał Sprawiedliwości lub Komisję Europejską odszkodowania na rzecz Aalberts Industries z tytułu szkody spowodowanej naruszeniem jej praw, w wysokości 1 041 863 EUR za szkody materialne i 5 040 000 EUR za szkody niematerialne lub w wysokości ustalonej przez Sąd *ex aequo et bono*, w całości wraz z odsetkami wyrównawczymi za okres od dnia 13 stycznia 2010 r. do dnia ogłoszenia wyroku w sprawie tej skargi według stawki stosowanej przez EBC do jego głównych operacji refinansowych, która obowiązywała w odpowiednim okresie, powiększonej o dwa punkty procentowe lub odpowiedniej stawki określonej przez Sąd.
- obciążenie Unii Europejskiej reprezentowanej przez Trybunał Sprawiedliwości lub Komisję Europejską kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi, że w postępowaniu w sprawie skargi Aalberts Industries N. V. i in./Komisja (T-385/06), którą wniosła skarżąca od decyzji Komisji C (2006) 4180 z dnia 20 września 2006 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F-1/38.121 – Złącza) Sąd naruszył jej prawo do rozpatrzenia sprawy w rozsądnym terminie.

Skarżąca podnosi, że postępowanie trwało cztery lata i trzy miesiące, mimo że rozstrzygnięcie jej skargi przez Sąd przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy nie powinno trwać dłużej niż trzy lata. Sąd naruszył art. 47 akapit drugi karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który nakłada na sądy Unii obowiązek rozpatrzenia wniesionych przed nie spraw w rozsądnym terminie, oraz art. 6 ust. 1 EKPC, który każdemu przyznaje prawo do sprawiedliwego i publicznego rozpatrzenia jego sprawy w rozsądnym terminie.

Ze względu na okoliczność, że Sąd nie zakończył postępowania w sprawie skargi w terminie trzech lat, skarżąca poniosła rzeczywistą i pewną szkodę materialną. Szkoła ta obejmuje koszty powstałe względem niej w wyniku refinansowania gwarancji bankowej, ponieważ rozstrzygnięcie w sprawie skargi trwało dłużej niż trzy lata.

Skarżąca poniosła szkodę niematerialną, ponieważ została uznana za uczestniczącą w kartelu przez nieproporcjonalnie długi czas ze względu na nadmierny czas trwania postępowania przed Sądem. Zdaniem skarżącej odszkodowanie w wysokości 5 % pierwotnie nałożonej grzywny odpowiada odszkodowaniu, jakie Trybunał w podobnych wypadkach znacznego przekroczenia terminu uznał za stosowne przy rozpatrywaniu grzywien w postępowaniach dotyczących karteli.

W świetle powyższych argumentów skarżąca podnosi istnienie bezpośredniego związku przyczynowego między zgłoszonym żądaniem odszkodowania a popełnionym przez Unię naruszeniem normy prawnej, która ma na celu przyznanie praw jednostkom. Z tego względu skarżąca uważa za spełnione przesłanki pozaumownej odpowiedzialności Unii w rozumieniu art. 340 zdanie drugie TFUE.

**Skarga wniesiona w dniu 10 października 2014 r. – Universal Protein Supplements Corp. d/b/
a Universal Nutrition/OHIM – H. Young Holdings (animal)**

(Sprawa T-727/14)

(2014/C 431/68)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Universal Protein Supplements Corp. d/b/a Universal Nutrition (New Brunswick, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: S. Małynicz, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Young Holdings plc (Newbury, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Właściciel spornego znaku towarowego: Young Holdings plc

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny wspólnotowy znak towarowy zawierający element słowny „animal” – wspólnotowy znak towarowy nr 2 822 807

Postępowanie przed OHIM: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 31 lipca 2014 r. w sprawie R 2054/2013-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie OHIM i drugiej strony w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady 37 lit. b) ppkt (ii) rozporządzenia nr 2868/95.

**Skarga wniesiona w dniu 10 października 2014 r. – Universal Protein Supplements Corp. działająca
pod firmą Universal Nutrition przeciwko OHIM – H. Young Holdings (animal)**

(Sprawa T-728/14)

(2014/C 431/69)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Universal Protein Supplements Corp. działająca pod firmą Universal Nutrition (New Brunswick, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: S. Małynicz, barrister)